

פְּרֻשֶׁת עֵינֵי חַמְד

יוֹסֵף לְאָזַר ע"י בֵּית הַכִּנְסַת שְׁכֵנֵת ע"י חַמְד - אֲבִשְׁרֵת צִיּוֹן

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשֶׁת תְּצַוָּה - חֲנוּךְ אֲמַתִּי

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה
 יניב בן גילה
 שמואל אימן בן אסתר זרי
 מאיר ישראל בן רחל ברכה-
 ליאור יהושע סומך וב"ב
 יהודה אריה בן רחל ברכה
 עינת בת רחל ברכה
 רחל ברכה בת פדילה דליה
 נעם יצחק בן רחל ברכה
 יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
 נטלי בת יונית
 כולל ברסלב אילת

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
 תרצה בתיה בת ימנה נינט
 עמית בת טובה
 חגית בת גילה
 בתנאל בן ג'ינה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
 אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי
 סיון בת אסתר

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א
 מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
 ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
 מרדכי ניזרי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים
 מאיה בת עדי
 גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים
 אסתר בת סוליקה
 מזל בת חנה
 יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
 יהודה בן סעידה
 נעם יצחק בן רחל ברכה
 אקבאל בת נושאפארין שירה שילת בת אורלי
 תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל
 רחל בת זוהרה דניאל רפאל בן חגית
 איליה בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר-
 נחת מכל יוצאי חלציהם
 מוריה בת רחל ברכה
 יהודה אריה בן רחל ברכה
 שולו בן מזל פתימה
 יפה בת שרה- הצלחה ורפואה נעימה בת שרה
 מישא אסתר בת זרהה
 יוסף חיים בן נוסכה
 דוד בן מזה
 כל עם ישראל

אך האמת היא כי החידוש אינו בכך שאהרון לא שינה ולא עשה פחות מ"כאשר צווה". אדרבה החידוש הוא בכך שלא שינה לטיבותא. נתאר לעצמנו אהרון בקודש הקודשים הוא בלבד לפני ולפנים, ניגש להדליק ולהיטיב את הנרות, עומד מולם, מתעמק בעומק משמעותם, האור וכל הנכלל בו להאיר לפני הקב"ה. למה שלא יקדים איזה "לשם יחוד" המתעורר בקרבו, איזה רגש להדר, ולפאר וליפות את המנורה? מדוע לא יחפוץ להוסיף עוד מעט זרב עוד גביע עוד פרח, עוד כפתור?! כלום ככה, וסתם ככה ניגשים להדלקת המנורה?! או אולי עוד בגד לכבוד המאורע, אולי דבקות מיוחדת, התנועעות בחינת "כָּל עֲצֻמוֹתֵי תַאמְרָנָה" ... (תהלים ל"ה, ו).

"להגיד שבחו של אהרון שלא שינה" בא להודיע כי אהרון התגבר על כל רצונותיו, גם על אלו המשחדים כל כך, גם על אלו הבאים להדר לפאר ולרומם. היסוד הוא, אל תבין "יותר טוב" מן התורה- אל תעמיק "עמוק יותר" מן התורה.

ולכך ביאר הספורנו, מדוע מקדש שלמה ומקדש שני חרבו? במה נגרע מן המשכן שאף אם נגזז אבל לא חרב? וביאר, שלמה המלך בבניין בית המקדש שיתף גם את חירם מלך צור, ובבית שני השתתפו צידונים וצורים, ולכך לא היו בתי המקדש "עצי שטים עומדים" לעד ולעולמי עולמים.

בעהשי"ת שנזכה כולנו לגאולה השלימה, מתוך העשייה הברוכה והנכונה שבכל אחד מאיתנו.

ברכת שבת שלום
 הרב אליהו חיים פנחסי
 רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

שמונה עשרה פעמים! הדגישה התורה כי עשו את המשכן "כְּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה". מהו בעצם הקושי בכך? ממה ההתפעלות וכי דרגה היא זאת? היש לך פחות מ"כאשר ציווה ה'?"

לכשנעיין נמצא, כי בני אדם המקיימים את אשר מוטל עליהם עושים בדרך כלל "בערך" את מה שנתבקשו. "בערך" אולי טוב יותר, ואולי טוב פחות, אך שבעים רצון מן. נוהג פסול זה של בני אדם מניין הוא נובע? אין זאת אלא הבנה מסולפת, בחישוביו של המתכנן. וכל כך למה? משום שבתוך תוכו, אף באופן בלתי מודע מפריע לו לאדם להיות מצויית, כאילו מתבטל לדעתה של המצווה. מבלי היותו "משתתף" בתכנון, בתכנית, או בצוואה עצמה.

חפץ הוא האדם להרגיש את עצמו "להיות בעלים" על עשיותיו. דבר המושרש כל כך עמוק, עד כי דחף נתר דוחפו "לפרש", "להבין", "להרגיש", את טלפי עצמו ממשמשים ומחוזה דעה ואולי אף קובע. שמונה עשרה פעמים מדגישים וחוזרים ומדגישים, כי בני ישראל עשו בדיוק כאשר צווה ה' את משה. כי בני ישראל עשו את מה שעשו מתוך הצמדות מלאה לדבר ה' בלבד. ואדרבה זוהי שיא סגולתם של עם ישראל להתבטל לגמרי לצו ה'. ללא חשבונות אישיים וללא "שיתוף" עצמי וללא שום מעשה בעלות.

כבר העירו ועמדו על מאמר חז"ל (במדבר ח, ג) לעניין הדלקת המנורה מעידה התורה: "וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהְרֹן". ופירש רש"י- להגיד שבחו של אהרון שלא שינה. והכל שואלין ודורשין מה יש להתפעל מכך שאין משניין?

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאיליה ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
---	--	--

ח אדר א תשע"ד		08/02/2014	
פרשת תצוה			
הפטרה: "אתה בן אדם"- יחזקאל מג			
ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ג	16:41	17:58	18:32
ת"א	16:57	17:59	18:35
חמדה	16:47	17:57	18:33
ב"ש	17:00	18:00	18:32

שואל ומשיב בהלכה - אסור והתר

אדם שאכל מנת דג ורוצה כעת לאכול בשר, האם צריך להחליף צלחת או לאכול בסכו"ם חדש? וכאשר אכל חלב ורוצה כעת לאכול בשר, כמה זמן עליו להמתין?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

מבואר בהלכה, שצריך אדם להיזהר שלא לאכול בשר ודג ביחד, מפני שקשה לצרעת (פצעים) ולא טוב מבחינה בריאותית. ואכן בזמננו מצאו הרופאים, שאכילת הבשר והדג יחד מזיקה לאדם מבחינה בריאותית, לסיבת הבדל היסודות של הבשר מיסודות הדגים. אי לכך, על האדם לאחר אכילת דג להחליף את הסכו"ם ואף טוב יעשה להחליף צלחת, שלא יתערבב לו כלל שאריות דג עם הבשר. וטוב לכתחילה לרחוץ את הידיים בין בשר לדג או להיפך, וטוב לשתות מים או שאר משקה ביניהם, כדי שלא יגעו יחד באיצטמוכה. וטוב ומועיל הדבר לרפואה.

ולעניין אכילת חלב ולאחר מכן אכילת מאכלי בשר (ולא להיפך), עליו לרחוץ את ידיו מן שיירי מאכל הגבינה וכן צריך להדיח את פיו היטב כצחצוח שיניים, ולאחר מכן רשאי מעיקר הדין תיכף לאכול מאכל בשרי. והמדקדקים ממתנים כחצי שעה בין מאכל למאכל.

מתן צדקה

לעיתים האדם מתקשה לקיים את מצוות הצדקה, כאשר היא משחרת לפתחו. היצר כוחו רב כדי לנסות ולהניא את האדם בכל הסיבות שבעולם, מדוע אינו יכול לקיים מצווה זו. להלן סיפור מופלא המעובד מהספר "והגדת" אותו סיפר מגיד מישרים הרב הגאון יעקב גלינסקי שליט"א: "זכורני, שהיינו בסיביר. בלילה, לאחר יום מתיש של עבודת פרך, ישבנו ושוחחנו. היו איתנו שני אחים לבית פונסקי, גבירים אדירים בקובנה, הקומוניסטים הארורים, לא זו בלבד שהחרימו כל רכושם והפכו לאביונים, עוד אסרום והגלום לסיביר על ה'פשע הנורא' של היותם עשירים."

במהלך השיחה אמר לי אחד האחים: "ישנם שני אנשים, שאיני מסוגל למחול להם לעולם! לרב מקובנה (בעל 'דבר אברהם') ולרב מפוניבז". תמהתי עד מאוד: "במה הרבנים אשמים באסונך?".

והלה השיב: "הם פקדו את מעוני פעמים רבות, כדי להתרים להאדרת התורה הקדושה ולצדקה לנזקקים, ולאחר ששמעתי את דבריהם, נתתי בעין יפה. אבל הם סיפרו על הצרכים הרבים, וביקשו שאוסיף על נדבתי. ואני כועס עליהם: 'מדוע הם לא באו באיומי אקדח! הקומוניסטים באו עם אקדח, ולקחו הכול... וכי לא מוטב היה לתת להם, והמצווה הייתה שלי לעולמי עד, במקום לקומוניסטים?!'"

"לשמע הדברים התערב אחיו בשיחה, ואמר: "אתה יודע מה חורה לי?! שהקומוניסטים גזלו רכוש, שנאגר בעמל רב במשך שלוש מאות שנה! כשאני חושב על זה, אני מזדעזע: יוצא מזה, שאני ואבי וסבי, אב סבי וסב סבי, דורות שלמים של שלוש מאות שנה כולנו טרחנו בשביל סטאלין..."

"כשעליתי ארצה", ממשיך הרב גלינסקי, "הלכתי לרבי מפוניבז' וסיפרתי לו על כל המעשה. הוא זכר אותם היטב ולשמע הדברים אמר בעצב: "כשתבעתי מהם להוסיף על נדבתם, הם לא שעו דבריי ולמעשה הם הצדיקו את עצמם באומרם: 'אם נחלק כך לתורה ולצדקה מה ישאר לנו?!' ואילו אני אמרתי: 'להיפך, תדעו לכם, כל מה שאתם נותנים, זה רק מה שיישאר לכם'. ואילו הם חייכו למשמע דבריי".

למוד התורה

כאשר חלתה רעייתו של הגאון ר' יעקב ניסן רוזנטל, היא אושפזה בבית הרפואה. למחרת אמר הרב לבניו כי מכונת הכביסה התקלקלה. "מהיכן אתה יודע?" התפלאו. "היא החלה לעשות רעש מוזר", הסביר. לאחר בירור קצר, התברר, כי מעולם לא שמע רעש מכונת כביסה מה! הרבנית, שחסה על לימודו, דאגה במשך כל השנים! לא להפעיל את המכונה בזמן הימצאו בבית מחשש לביטול תורה והפרעה לשקידתו. ולמעשה הפעם הראשונה, שבה שמע מכונת כביסה רועשת בזמן שהותו בביתו, היה זה בשל היותה מאושפזת. ורעייתו עשתה הכל למען שקידתו בתורה הקדושה ללא הפרעה.

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אלי:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, תורה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 054-7646633

הרב הצדיק משה פארדו זצ"ל: מיסד ומנהל פנימיית 'אור-החיים' לבנות בבני-ברק, לצורך הקמת הפנימייה דאג לנסוע מדי פעם לקהילות הספרדים בארה"ב, כדי שיעזרו להקמת חזנם: הסמינר לבנות בתוך זמן קצר אכן קרם עור וגידים, ולשם הגיעו בנות מכל רחבי הארץ, **עמוד החסד, מקים עולה של תורה בארץ ובעולם כולו**. נפטר בשבת קודש, פרשת תצווה י"א אדר ה'תשנ"ו (1996). ציונו בהר המנוחות (בהר תמיר א' ליד הרה"ג ניסים יגן זצ"ל).

במחיצתו שררה תמיד אווירה נעימה, נינוחה, לא הייתה קדרות, ודאי שלא עצב, תמיד קרן, תמיד חייך, השמיע דברי עידוד ולחיזוק רבים, הרעיף דברי שבח, אמר דברי תורה, אבל יותר מכל שתק.

מובא בספר שנכתב לזכרו "ומשה היה רועה" כי בשנותיו האחרונות באה מורה להיוועץ בו. היא קבעה עם תלמידותיה להיוועד יחדיו מספר פעמים בימי החופשה. הרהרה לעצמה: על מה תדבר באותם מפגשים? חשבה, שבוודאי יזכיר, שהרחוב אורב סכנות בחובו, לאן לא ללכת וכיצד להיזהר ולהישמר. להפתעתה ענה במילה אחת - השתיקה. כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף אלא שתיקה.

אביו: ר' אברהם. **אמו:** מרת חיה וידא אסתר.

מחלה, לכאורה, היא דבר רע בפני עצמה, המגיעה ממדידת הדין, אולם יש, ואפילו מחלה קשה הופכת לגילוי של מידת הרחמים, והאדם מגלה עד כמה התחסד איתו הבורא יתברך, כשגרם לו לחלות...

אחד הסיפורים המופלאים בעניין זה אירע למנהל מוסדות 'אור החיים' בבני ברק ר' משה

פארדו זצ"ל. היה זה באחת המסעות, שבהם הרחיק לאמריקה כדי לגייס כסף עבור מוסדותיו. מיד כאשר הגיע לאמריקה חש ל"ע ברע ובשל מצבו הרפואי חייב להיות מרותק למיטתו. חלו רגעים מספר, שבהן חלשה דעתו: "הלא שלוחי מצווה אינן ניזוקין, ואיך ייתכן, שאני, ההולך לדבר מצווה חולה!?"...

רופא הוזעק למיטתו כדי לבדוק ולחוות דעתו לגבי המשך טיפול, ולצורך כך ביקש להאזין לפעיונות ליבו, והנה כאשר הרים הצדיק את חולצתו הבחין הרופא בציצית אותה הוא לבש. כשראה את הציצית הצחורה על גופו, התרגש עד מאוד ואמר: "מה!? יש עוד יהודים עם בגד כזה!? אני זוכר את הבגד הזה מהעיירה"... מין הארה נזרקה בו באותו רגע, "לא לשווא עשה אותי בורא עולם 'חולה' בדיוק במקום זה", חשב הצדיק. הוא חייך לעבר הרופא ואמר: "אתה יודע, אמריקה התקדמה עם השנים, כדאי גם לך להצטרף אל הגל החדש של השבים לקונם ולא לפגר מאחור"...

"קח לך", הושיט לרופא. היה זה זוג תפילין יקר ערך, בשווי מאות דולרים, שאותו רכש כמתנה עבור נדיבי הישיבה. הרופא חייך למראה אותה מתנת יקרת ערך והבטיח לר' משה להניח את התפילין מדי יום ביומו, והוסיף ואמר, כי אם יבוא אי פעם לישראל, ירצה לערוך איזשהו ביקור במוסד שהקים הרב. אחר רשם תרופות, נטל שכרו והלך לו. תוך זמן קצר התאושש ר' משה, ושוב יכול היה למלא את ייעודו המקורי לשם הגעתו לחו"ל ולגייס כספים עבור מוסדותיו ולשוב ארצה.

שנים חלפו. הפגישה עם אותו רופא מזמן פריחה מזיכרונו. באחד הימים התקבל טלפון במזכירות. אלמוני ביקש לשוחח עם הרב פארדו. הלה הציג עצמו וביקש לבוא למשרד, רבי משה לא הצליח לזהותו, אולם לא נמנע מלהדריכו בדרכי הגישה למקום. חלפה שעה קלה והנה הוא הופיע. רק כעת נזכר רבי משה. הוא היה הרופא הישיש...

הוא קידם את פניו בשמחה. הרופא סיפר לו, שמאז אותה פגישה, לא עבר עליו יום ללא הנחת תפילין, וכי הוא מקיים גם את הבטחתו השנייה ובא לבקר במוסדות. הניח רבי משה יד אוהבת על שכמו וערך לו סיור מקיף בכל האגפים, לבסוף החזירו למשרד. "לא ייאמן". מלמל הרופא, "בטוח הייתי, שמדובר במקום קטן ועלוב, והנה אני מגלה קמפוס שלם, ממלכה מפוארת"...

הוא שתק קמעא ולאחר אמר: "ראה רבי משה, לצערי הרב אני אדם ערירי, כל חיי חסכתי כסף רב, אולם אין אדם אשר חי לעולם... לפיכך מבקש אני לתרום את כל רכושי לטובת מוסדות 'אור החיים'!"

ר' משה חש התרגשות עצומה, הוא לא ידע, כיצד להודות למיטיב, שהיה עד לפני רגעים מועטים אלמוני ובלתי מוכר, והנה כעת מוכן הוא לתרום סכום עצום להחזקת המוסדות. לבסוף נטל סידור, שעמד על שולחנו והקריא לו מתוכו את דברי המשנה (אבות ו, י): "בשעת פטירתו של אדם אין מלוין לו לא כסף ולא זהב לא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד". והסביר: "כסף, שאדם משאיר בעולם, הוא לכאורה כסף אבוד מבחינתו, מלבד תורה ומעשים טובים שרכש בכסף, ולשני הדברים הללו זכית בתרומתך כאן!". הרופא ביקש, ולמוסדות הובא עו"ד נוטריון, והדברים נוסחו כחוק.

כשיצא הרופא הקשיש, אמר ר' משה: "כמה עיוור הוא האדם, כשחליתי לפני שנים באכסניה, הרהרתי על שאיני מצליח למלא את תפקידי לגייס כספים לצורך העמדת המוסד על רגליו. התנחמתי בעובדה, שבשל אותה מחלה זכיתי לפחות לקרב אדם להנחת תפילין, אך לא שיערתי, שבאמצעות אותה מחלה עצמה, נטעתי את הבסיס לתרומה עצומה, שבה זיכנו היום!"

"הנה כי כן, אותה מחלה, אשר נדמתה בתחילה כמידת הדין, היא עצמה התגלגלה והתהפכה למידת הרחמים"...

כְּחֹן שֶׁל מְלִים

כידוע, בפרשתנו אין שמו של משה רבינו רעיא מהימנא (הרועה הנאמן) מופיע. ומי שיחקור וידרוש לסיבה זו יגלה למעשה, כי כאשר עם ישראל חטאו בחטא העגל, ביקש הבורא להשמיד ל"ע את עם ישראל. אולם משה רבינו המנהיג הנאמן עמד בפרץ וביקש לטובתינו כמובא "ויחל משה". ובסיכומו של דיבור אמר: "ואם אין- מחני נא מספרך אשר כתבת".

ואכן דבריו קיומו- הבורא מחה את שמו של משה רבינו. ומדוע דווקא מפרשה זו? המלה מספרך מורכבת משתי מלים: מספר כ' (מספר עשרים)- ואכן, אם נספור את מספר הפרשיות מתחילת חומש בראשית נגלה, שבחומש זה יש שתיים-עשר פרשיות, אם נוסיף עוד שמונה פרשיות (כדי שנגיע לספר כ' ולמספר עשרים)- נגיע לפרשת תצווה. ואכן בפרשתנו שמו של משה רבינו לא מוזכר כלל ועיקר. וכל זאת בשל אותן מילים של משה רבינו.

להלן סיפור מופלא ביותר ומבהיל כאחד המעובד מהספר "אור דניאל", שהביא את הסיפור מהספר "עלינו לשבח", דברים הנאמרים בשם הגאון ר' יצחק זילברשטיין שליט"א ומובאים על ידי ר' מיכאל צורן הי"ו ובו ניתן ללמוד עד כמה גדול כוחן של מילים היוצאים מפינו ועד כמה עלינו להיזהר מכל מלה ומלה היוצאת מפינו, שכן אין אנו יודעים מה עשוי ומה עלול להתקיים בשל דיבורינו. ומעשה שהיה- כך היה:

גב' פרידה מנדלזון הי"ד נהרגה ל"ע בפיגוע הנורא שהתרחש במסעדת "סבארו" בירושלים (פיגוע שהתרחש ב-כ' באב ה'תשס"א ה-9.8.2001 ובו נרצחו 19 מתוכם 7 ילדים הי"ד ונפגעו כ-140 נוספים). מי ששמע את הדיבורים המפורשים, שיצאו מפיה של גב' פרידה בימים האחרונים לחייה, עמד משתאה ונפעם, שכן היה מדובר באישה, שלא הגיעה עדיין לגיל זיקנה.

"מעולם"- כך מספר בנה הרב יונה מנדלזון (יבדל לחיים ארוכים. אמנ)- "מעולם, אתם שומעים, לא נכנסה אימי הי"ד למסעדה כלשהי. היא הייתה אישה פעילה בשכונתה בארגון שיעורים תורניים לנשים, ובמיוחד בשיעורים שבהן הנושא היה הישמרות מדיבור לשון הרע, וכשאמרנו לה מדי פעם, שכדאי שתצא, היא סירבה".

ביום שבו אירע הפיגוע ל"ע, עברה מרת פרידה בדיקות שבגינן הייתה צריכה להיות בצום. היא הייתה אמורה לקחת איתה אוכל מן הבית, וזאת כדי להשביע את רעבונה לאחר סיום הבדיקות, אבל ברגע האחרון מסיבה כלשהי שינתה את דעתה, ולמרות שזה לא התאים לה כלל ועיקר- שלא לקחת אוכל- כך יצאה מן הבית.

וכשהוצרכה לטעום דבר מה לאחר הצום, נאלצה לעשות מעשה שלא עשתה מעולם... להיכנס למסעדה ולרכוש דבר מה למאכל... ואכן שם מצאה את מותה, מות קדושים ב... מסעדה.

המופלא בכך היה, כי שעה קצרה לפני שיצאה מן הבית אמרה לבנה ביטוי, שלא שמעו מעולם - "אני קצת מבוגרת, ורואה כבר את הסוף". כשהתפלא הבן, מדוע היא מדברת דיבורים כאלה, ושאל אותה: "הרי את עדיין צעירה לימים, אמא, ופעולתך החשובה ב"ה מורגשת מאוד בקרב תושבי השכונה". על כך ענתה: "אולם גם למות אינני רוצה".

היא הוסיפה וביארה את דבריה באומרה: "קראתי בספרים הקדושים שלאחר פטירת האדם מן העולם ישנו עניין של חיבוט הקבר, וכי איך אוכל לסבול זאת? על כן, אני מתפללת לה' יתברך לעד ולעולמי עולמים, שאם הוא רוצה לקחת אותי מן העולם- שייקחני בצורה כזו שאעלה מיד לגן עדן ואתייצב בפני כסא הכבוד..." וממש בתוך שעה קצרה לאחר דברים אלו עלתה בסערה השמימה במות קדושים וטהורים, בדיוק כפי שרצתה, שהרי מי שנרצח בשל היותו יהודי, נכנס מיד לגן עדן, כפי שכותב הרמב"ם.

המזעזע ביותר היה, שביום הפיגוע, הגיעה אישה לא מוכרת לבית הכנסת בירושלים, שבו התפללה מרת פרידה מנדלזון הי"ד, ושם מכהן בעלה כגבאי ראשי מזה שנים רבות (יבדל לחיים ארוכים ומאושרים- אמנ), ובפיה בקשה: "אני מעוניינת ברכישת מקום קבוע, שאוכל לשבת בו".

"אין ולו חצי מקום בעזרת הנשים של בית הכנסת!"- השיב הגבאי, "בית הכנסת מלא עד אפס מקום, ולא ניתן להקצות שום כיסא". אבל לפליאתו האישה התעקשה. היא רוצה מקום, ולא יעזור שום דבר... ראה הגבאי, שעל אף שהסביר ושילש את דבריו, שאין מקום אותה אישה אינה מוכנה לשמוע זאת, וראה, שלא יוכל להיפטר ממנה, ואמר לה חצי בבדיחות הדעת חצי ברצינות: "בחרי לך את אחד המקומות בעזרת הנשים".

מיד כששמעה זאת האישה - עלתה לעזרת נשים והחלה לבחון את מאות המקומות הקיימים בבית-כנסת זה. איזה מקום תבחר היא לשבת בקביעות? היא הסתובבה במשך שעה ארוכה בעזרה, ולאחר מכן בחרה בכיסאה של... מרת פרידה מנדלזון הי"ד.

לא עברה שעה קצרה, ואכן מקום זה התפנה....

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כתון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה	הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירן ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי זיזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה אברהם בן מלכה ז"ל	לע"נ תנצב"ה	הרב שבתי בן אסתר אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל
--	--	--	----------------	--